

[Erik Holst]

være de små skridt, men i den rigtige retning, som vi skal bidrage til at EF tager. Ikke det store spring, som hverken bukser eller andet kan holde til. Det er meget, meget væsentligt, at det er målrettet, og for socialdemokratiet er det af helt afgørende betydning, at de synspunkter, der er vores, i højere grad gør sig gældende i EF-samarbejdet.

Jørgen Junior (FP):

Den 2. april i året 742 fødtes Karl den Store. Han var vel den første, der kunne betragtes som europæer. Han forstod, at et samlet Europa ville have bedre muligheder end nogle indbyrdes stridende nationalstater. Derfor udtalte general de Gaulle med en historisk forståelse: Karl den Store er vor fremtid.

At mange har ønsket at samle Europa, er en historisk kendsgerning. Næsten altid har de imidlertid gjort det for at styrke deres egen nationalstat og påtvinge andre europæiske lande deres herredømme. Det var ikke kun Napoleon og Hitler; Europas historie er en ubrudt række af forsøg, forsøg, der aldrig lykkedes, men som heller ikke ændrede ved den kendsgerning, at siden Karl den Stores tid har Europa alligevel i al sin splittethed og indbyrdes kæmpen været verdens centrum, hvor fremskridt og kultur skabtes.

I dette århundrede er Europa imidlertid gennem to store borgerkrige i et ændret billede. I dag er centrum de to supermagter, de to store, ikke-europæiske lande USA og Sovjet. I dag er en tredjedel af Europa blevet til vasalstater for den ene af disse supermagter, Sovjet. I dag er Europa blevet et område, hvis indflydelse er i kraftig tilbagegang, og dermed et område, hvis livsbetingelser for dets egne borgere bliver ringere og ringere, efterhånden som forfaldet skrider frem.

I den nedværdigende situation, Europa har befundet sig i efter den anden verdenskrig, finder fornuften plads i nogle store mænds hjerner, blandt dem Robert Schuman og Konrad Adenauer. De forstår, at nationalismens tid er forbi. England, Tyskland, Italien og Frankrig, alle har de tabt. Alle har ansvar, umenneskeligheden har præget dem alle, og betegnende er det, at det er gået hårdest ud over Preussen, hvor nationalismen har trivedes stærkest: lagt øde og delt mellem russere og vasalpolakker. Også de nye natio-

nalstater fra første verdenskrigs gamle Østrig-Ungarn har fået kærligheden at føle; kun Østrig er ikke lagt i sovjetiske lænker.

Argumenterne for et fælles Europa, skabt gennem fred og aftaler i stedet for gennem erobring, er mangfoldige. Nationalismen er død, vi må tilpasse os hinanden, vi må skabe ligevægt, samtidig med at vi forbliver tro over for vore egne kulturer; vi må skabe en føderation, dér fører man ikke krige mod hinanden, dér lærer man tolerance. Schweiz med sine tre sprog er et godt bevis på, at det kan lade sig gøre. De lande, der frygter for andre landes kulturer, tror ikke på deres egne værdiers kraft. Toldgrænser og nationalhysteri skal afløses af frit erhvervsliv og europæisk tankegang.

Troen hos føderalisterne er således stor, og baggrunden for begejstringen er i virkeligheden sund fornuft. Seks lande begynder da også opbygningen af det nye Europa, og det er så 20 år siden. Tre nye lande kommer til; det er 5 år siden. Og så er spørgsmålet: er det, der ikke lykkedes i de 1236 år, siden Karl den Store blev født, da nu ved at være en realitet? Kan vi nu se det Europa, der atter skal være toneangivende, der glæder sig til snart at blive yderligere udvidet til 12 lande, der i fællesskab grundet på sin økonomiske styrke har fået Sovjet til at lette forholdene i den tredjedel af Europa, det nykolonialiserede for 1/3 århundrede siden?

Det ville nok også i Danmark skabe en umådelig opbakning i befolkningen, hvis Schumans og Adenauers ideer var blevet administreret med succes, hvis den slagte og befængte nationalegoisme var blevet forvandlet til en styrke og samhørighed. Det er desværre ikke tilfældet. Ved det danske formandskabs overtagelse lyder de realistiske toner bitre. Splittelsen er større, end nogen havde ventet. Troen på Europa er i masser af hjerner blevet ændret til frygten for Europas forfald. I Weekendavisen-Berlingske Aften taler Esmann Jensen om tabte horisonter. I Berlingske Tidende ringer Adolf Rastén med forfaldets dødsklodder.

Værst er måske i sin mangel på europæisk tro den nye formand selv. Den danske udenrigsminister afsiger i virkeligheden selv en slags dødsdom over Europatanken i sine krav om aktiv økonomisk politik til at redde beskæftigelsen – det er nemlig underforstået: den danske. Dermed opstilles et krav, der er